

щърка. Литнали. Хвърчи Трънчо и гледа. Срѣдъ морето скала. А на скалата, братята му голи голенички.

— Брей, моитѣ братя полу-дѣха! — помислилъ си Трънчо.

А като го видѣли, братята завикали:

— Трънчо, Трънчо, вземи и насъ!

Съжалилъ се Трънчо. Помогилъ щърка да взематъ и братята му. Спустнали се на скалата. Уловили се братята отъ дветѣ страни за Трънчовитѣ крачета. Полетѣли.

— Ехей, кжде въ облацитѣ хвъркашъ! — завикали двамата братя на щърка. — Свѣтъ ни се завива. А тупнемъ ли веднажъ въ морето, свърши се свѣта!

Най-после стигнали на другия брѣгъ.

— Да не си посмѣлъ да тръгнешъ съ насъ! — рекли братята на Трънча. — Заради тебъ сега щѣхме да сме на морското дъно.

И тѣ тръгнали сами къмъ воденицата.

— Нищо, — рекълъ щъркѣтъ на Трънча. — Нека вървятъ напредъ. А ти вземи това перо. Ако измислишъ нѣщо да спрешъ за минутка воденичния камѣкъ, поглади го съ това перо и той ще ти стане послушенъ цѣлъ животъ.

Най-напредъ до воденицата стигнали братята. Гледатъ тѣ предъ вратата една пита медъ.

— Лапай, да лапаме, докато нѣма никой! — извикали тѣ и се хвърлили на питата.

Но щомъ докоснали питата, предъ тѣхъ се появили две мечки като кжши голѣми.

— Ей че сладки човѣчета! — изревали тѣ. — Лапай, да лапаме, докато нѣма никой!

— Леле, мале! — писнали храбритѣ воденичарски синове и хукнали назадъ. Презъ глава се търкалятъ.

Насреща имъ Трънчо.

— Братко, спаси ни! — завикали тѣ. — Две мечки искатъ да ни изядатъ, ама не сж мечки като мечки, а планини!

Засмѣлъ се Трънчо. Отишелъ при воденицата. Видѣлъ питата. Раздѣлилъ я на две. Явили се мечкитѣ. Но той не се уплашилъ, а далъ на всѣка по половина. Взели мечкитѣ дѣла си и седнали кротко да ядатъ.

— Стой! — извикали братята на Трънча. — Ние ще влѣземъ първи въ воденицата. Мечкитѣ отъ насъ се уплашиха.

Нищо не казалъ Трънчо. Влѣзли братята му въ воденицата. Гледатъ — въ цѣлата воденица само единъ водениченъ камѣкъ. Въ улея вода не тече,